

“

Florence Knapp

Jména

”

HLAS

přeložila
Petra Diestlerová

Jména

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Florence Knapp
Jména – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 7

Vyšehrad

Florence
Knapp

Jména

přeložila Petra Diestlerová

Copyright © 2025 by Florence Knapp
Translation © Petra Diestlerová, 2025

Cover illustration © Eva Navarro Quijano

ISBN tištěné verze 978-80-267-3284-6

ISBN e-knihy 978-80-267-3285-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3295-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3296-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Pro mého manžela Iana - s láskou

Prolog

Říjen 1987

Cořina matka říkávala, že vítr děti vždycky vybičuje a i ty tiché a klidné se po hře ve větrném počasí vracejí celé zdívocelé. Cora to nyní vnímá sama v sobě, tenhle neklid. Venku poryvy vichru útočí na jedle za domem, sviští boční uličkou a vrhají se proti bráně. I uvnitř se třepotají a víří obavy. Protože zítra – jestli nadejde ráno, jestli se bouřka vyzuří – nechá Cora na matrice zapsat jméno svého syna. Nebo možná, a to ji trápí nejvíc, oficiálně určí, kým se její syn stane.

Jméno Gordon se Coře nikdy nelíbilo. Začíná takovým tříštivým zvukem, který jí připomíná prasknutí tvrdého bonbonu, a končí žuchnutím, jako když někdo pustí na zem sportovní tašku. *Gordon*. Ale ještě víc ji zneklidňuje, že nyní musí nalít všechno, co je na jejím synovi dobré, do téhle formy a doufat, že on bude mít dost síly, aby si v ní našel vlastní tvar. Protože Gordon je jméno, které se mezi muži v rodině jejího manžela předává z generace na generaci, a zdá se nemožné, že by to mohlo být jinak. Ale navzdory tomu se Cora sama se sebou kvůli tomu pořád dohaduje a zvažuje všechny ty chvíle, kdy měla pocit, že jméno nějakého člověka mohlo ovlivnit průběh jeho života. *Amelia Earhartová. Udatná. Bratři Lumièrovi. Světlo.* Zrovna minulý týden si u manžela na nočním stolku všimla knihy *Klinická neurologie*, kterou napsal lord Walter Russell Brain.

„Nepřipadá ti zvláštní, že se neurovědec jmenuje Mozek?“ zeptala se.

„Náhoda,“ opáčil Gordon. „Ačkoli bys nevěřila, kolik zubářů se jmenuje Zoubek, Kousal nebo Škubal. A v ortopedii je docela běžné jméno doktor Chromý.“

Copak ty tam to riziko nevidíš? chtěla se ho zeptat. *Nechápeš, že když našeho syna pojmenujeme Gordon, možná to znamená, že dopadne stejně jako ty?* Ale nemohla. Protože o to přece šlo.

Přitiskne ohnutý prst k teplé nemluvněcí tvářičce, jako by jí jeho kůže mohla předat nějaké zásadní sdělení. O tom, co si přeje on. O tom, kým by se mohl stát. Ale než se jí stihne cokoli odhalit, do zadní zdi domu něco udeří – ten zvuk je slyšet i cítit. Přitáhne si dítě blíž, venku s bliknutím naskočí bezpečnostní světla a ozáří rozkývané obrysy jedlí. Jsou obrovské a hrozivé, potom se stáhnou dozadu, smrští se, a vzápětí jsou zase obrovské. Slyší, jak ze sousedního pokoje vybíhá Gordon a řítí se po schodech dolů, představuje si, jak v pyžamu rázuje přes setmělý obývací pokoj ke dveřím na verandu a pak stojí ve světle reflektorů, mžourá bez kontaktních čoček do tmy a snaží se odhalit, co se stalo. Představuje si ho umenšeného vztyčenou hrozbou stromů, nesmírností bouře.

Za několik minut otevře dveře dětského pokoje a Cora ucítí závan chladného vzduchu, jako by mu ulpěl na oblečení a sledoval ho po schodech nahoru. „Jenom zahradní konev,“ řekne. „Vrať se do postele.“

„Za chvíli,“ odpoví Cora. Ale nechce nechat miminko samotné, a tak dál chová spícího synka v náruči a jeho hlavička se jí těžce opírá o nadloktí, zatímco zvuky bouře odměřují minuty noci, která se rozplývá do dne.

•••

Gordon telefonuje s kolegou, který už je v ordinaci. Cora zaslechne, jak probírají, že meteorologové včera před bouří dostatečně nevarovali, a poté řeší, že možná někteří pacienti

nedorazí nebo se personál nedostane do práce. Jednou rukou chystá snídani, v druhé drží nemluvně a pomáhá Maie naladit místní rozhlasovou stanici, aby si poslechly seznam škol, které dnes kvůli škodám způsobeným bouřkou zůstanou zavřené. V polovině recitace neznámých základek padne jméno Maiiny školy, dívka se nad tím potěšeně pousměje a beze slova zvedne palce, ale jakmile do místnosti vejde otec, zase svěsí ruce k bokům.

Gordon před odchodem sáhne po toustu a řekne: „Naši přijedou v neděli. Dneska to na matrice vyřídí.“ Dvě prohlášení, bok po boku, podaná tak, jako by jedno odůvodňovalo druhé. „A neber to zkratkou přes park,“ dodá. Exhibitionisti, zabijáci a dneska i stromy, které by pořád ještě mohly spadnout.

•••

Domy v jejich ulici všechny předstírají velkolepost štukovými sloupy, v předzahrádkách rostou úhledně zastřižené nízké keříky a na ně shlížejí neosobně holá okna, jedno jako druhé. Když vyjdou ven, kolem moc stop po bouřce nevidí. Ale jakmile opustí slepou ulici, krajina působí neskutečně, jako když člověk mžiká do denního světla při odchodu z kina. Stromy se naklánějí v podivných úhlech. Vyvrácené kusy plotů nabízejí zející pozvánky na zadní dvorky. Na chodníku se válí otočný sušák na prádlo. O několik dveří dál se na keřích ptačího zobu v živém plotě zachytila pánská košile, pořád s kolíčky na ramenou. Maia těká pohledem kolem, jako by se jejich město náhle změnilo v obrázek, kde má najít deset rozdílů.

Projdou po okraji parku, objíždějí s kočárkem popadané větve, zastaví se, aby si prohlédly obrovský kořenový bal jednoho dubu, plný žízal, z něž visí hroudy bláta. Maia se přikrčí do díry pod ním. „Pozor, ať si neumažeš kabát,“ varuje ji Cora. *Jeho slova*. Kdyby se řídila vlastním instinktem, vyběhla by Maiu, ať si lehne, nadechne se sytý, pižmové

vůně země a představí si, že je liščí mládě stočené do klubíčka s čumáčkem u ocásku. Je jí devět, za chvíli bude na takové hry moc stará.

Maia se vyškrábe ven a opráší si kabát. U přechodu, kde leží vedle vozovky bezhlavý kandelábr, na němž obvykle bliká varovné žluté světlo, čekají, až auta zastaví. Maia se podívá na kočárek a zeptá se: „Proč já nemám tvoje jméno, když on bude mít tátovo?“

Cora mávne na řidiče na znamení díků. „Ty moje jméno máš. Ale je to něco, o čem nikdo jiný neví,“ vysvětluje, zatímco přecházejí. „Maia znamená *matka*. Až se vrátíme domů, můžu ti to ukázat v knížce se seznamem jmen pro děti.“

„Vážně?“ Coru překvapí, jak moc to její dceru potěšilo. „Tak proč mu nedáme nějaké jméno, které prostě znamená *táta*?“

Cora se podívá na nemluvně, jehož úplňkovitá tvářička vykukuje z naducaného fusaku. Na chvíli kočárek zastaví a nakloní se k tomu kokonu vonícímu dětským zásypem. Jeho očka zamžikají nadšením z jejího pohledu, zachumlané ručičky se jásavě rozkmitají. Tohle není žádný Gordon. Zamrká na něj *Miluju tě* a zase se napřímí. „Víš, já jsem si náhodou hledala, jaká jména znamenají *otec*, a líbilo se mi jméno Julian, které znamená *nebeský otec*.“

Pro Coru se v tom skrýval náznak šance povznést se nad dlouhou řadu problematických pozemských otců, a na chvíli ji napadlo, jestli by tohle jméno nemohlo pro Gordona představovat přijatelný kompromis. Jestli znamená otec, tak je to pořád pocta jemu a to je přece skoro stejně dobré. Ale jednou večer, když se domů vrátil brzy a uviděl knížku se jmény ležet otevřenou hřbetem vzhůru na pohovce, zvedl ji a chvíli si rozevřené stránky prohlížel. *Nezapomeň, Coro, jenom dívčí jména. Kluk bude Gordon*. A když knížku zaklapl a vrátil ji do poličky, zároveň tím jaksi uzavřel i možnost toho rozhovoru.

„Julian se mi líbí,“ prohlásí Maia.

„Mně taky. Ale jak bys ho chtěla pojmenovat ty?“ zeptá se Cora. „Kdyby sis mohla vybrat cokoli?“

„Hmmm,“ broukne dívka a z toho, jak ten zvuk protahuje, Cora pozná, že o tom už přemýšlela. „Není to úplně normální jméno, ale líbí se mi Bear.“

„Jako Medvídek?“ opáčí Cora s úsměvem.

„Jo. Zní to hrozně něžně a přítulně a laskavě,“ prohlásí Maia a rozvírá a zavírá prsty, jako by v dlaních mačkala něco sladkého. „Ale taky statečně a silně.“

Cora se podívá na nemluvně a představí si, že by mohlo být všechno tohle. Přála by mu to.

Blíž k městu se už začalo s úklidem. Dva muži řežou motorovými pilami popadané lípy na kusy, které bude možné odvézt, a ponechávají místo stromů na chodníku jen ořezané pařezy.

Maia nesměle mávne na blondatou holčičku, jejíž ahoj zaniklo v kvílení pil. Když ji minou, poví Coře: „To byla Jasmine. Z baletu.“

„No jasně, ta, která má starší sestru v –“

„Sadler Swells. Ale chci se na něco zeptat,“ přeruší ji Maia a vrátí se k předchozímu tématu dřív, než ji Cora stihne opravit a povědět jí, že ta proslulá taneční škola se jmenuje Sadler's Wells. Nadechne se, jako by chtěla položit zakázanou otázku, a pak vyhrkne: „Proč na tom záleží? Myslím tátovi. Aby se jmenoval stejně.“

Cora by chtěla říct, že na tom záleží, protože velcí muži si uvnitř občas připadají malí. Protože někteří lidé – jako Gordonův otec – procházejí životem tak pevně přesvědčení, že se na nich už nedá nic vylepšit, až usoudí, že jejich děti a děti jejich dětí by měly být všechny stvořeny v jejich jméno. Protože někdy je jejich potřeba zavděčit se předchozím generacím větší než potřeba milovat ty budoucí. Coře to připadá jako bušení do hrudi, projev kmenové mentality. Ale nic z toho Maie neřekne. Dcera už toho beztak pochyťává dost. Ráno po nějaké neshodě, bez ohledu na to, jak tiše ji Cora snášela, ji Maia vyhledá u kuchyňského dřezu, obejmě ji hubenýma ručkama kolem pasu a řekne: „Moje krásná maminka,“ s tváří opřenou o Cořina záda. V takových

chvilích Cora vnímá soucit, sdílený smutek. A jednou i vlhkost na zadní straně svých šatů v místě, kde před chvilkou spočívala Maiina tvářička.

„Pro některé lidi je tradice důležitá,“ řekne místo toho.

„Mít vlastní jméno ale taky, ne? Někdy? Třeba by i táta radši chtěl mít vlastní jméno.“

Cora zvedne ruku z madla kočárku a položí ji Maie kolem ramen. „Moudré děvče.“

Znovu ji napadne, jestli to dělá správně. Cokoli z toho, všechno. Jestli je vůbec správné, aby Gordon sám dál nesl tuhle tradici. Možná když svolil, že bude žít ve stínu svého otce a otce svého otce, pouze zachovává tu podobu a zvětšuje břímě, které na něm leží. Možná by pojmenovat jejich dítě jinak znamenalo vysvobození. Ne hned, ale později.

A Maia. Neučí snad tímhle svou dceru, že zachovat smír je důležitější než udělat správnou věc? Coru napadne, co si asi Maia myslí o její ochotě dát bratrovi jméno, které ho připoutá ke generacím panovačných mužů. A uvědomí si, že ačkoli Maiino jméno bylo původně zamýšleno jako tiché pouto mezi nimi dvěma, když nyní odhalila jeho význam, třeba to taky představuje břímě. Možná bezděčně vyslala signál, že jejich životy jsou odsouzeny k tomu, aby sledovaly stejnou trajektorii, ačkoli ona ve skutečnosti doufá, že si její děti vyšlapou vlastní cestu.

1987

Bear

Cora se dívá, jak se ta písmena utvářejí, každé z nich se vynořuje jako cosi kouzelného a jedinečného z hrotu propisky, kterou matrikářka posouvá po stránce. Bear Atkin. Bear. Jen čtyři písmena. B-E-A-R, ale každé z nich má nesmírnou váhu, nejsou to jen souhlásky a samohlásky. Celou Cořinou bytostí se prožene obrovský příval něčeho – co to je? – radost, ano, to je ono, radost. Závratné štěstí, které se zmocnilo celého jejího těla. Mrkne po Maie, která stojí vedle její židle, a spatří v její tváři překvapení.

Když matrikářka podává Coře rodný list, řekne jí, že tu práci už dělá dvaadvacet let, a ještě nikdy nezapsala dítě jménem Bear. Nahne se přes stůl a zadívá se do kočárku. „Ale k tobě se to báječně hodí, vid’?“ A potom k Maie: „A ty vypadáš jako velmi hrdá starší sestra. Dobře se o toho svého malého Medvídka starej.“

Když vyjdou z úřadu, Maia překypuje nadšením. „Nedokážu uvěřit, že jsi vybrala moje jméno – prostě – prostě mě vůbec nenapadlo, že bys mu dala *moje* jméno!“ Cora ji políbí na čelo a uloží si obálku do kabelky, zatímco Maia vyjede s Bearem na ulici.

Zpočátku Coře připadá, jako by se nad chodníkem vznášela, a když ve výloze jednoho obchodu zahlédne svůj odraz, překvapí ji, že je stále hmotná, nohama na zemi. Maia jde o pár kroků před ní, ale Cora stejně slyší, jak miminku bez

ustání něco vypráví, dívá se na dceřina půvabná záda, když se dívka sklání nad bratrovou tvářičkou, a zmocní se jí povznesená nálada. Ví, že tohle bude určující okamžik v Maiině životě, chvíle, kdy dostala vlastní hlas a nebyla nucena zapadnout do stínu manželství svých rodičů. Ale potom, ještě než dojdou na vrchol kopce, se jí žaludek sevře vědomím toho, co udělala. Kdyby Gordon zjistil, že to jméno vybrala Maia... Zamžiká a pokusí se tu myšlenku zahnat. Maie nikdy neublížil. Ale možná proto, že Maia je pořád hodná a malá a ukazuje se jen na místech, kde Cora vycítila, že ji to neohrozí, takže ji pořád volá zpátky, posílá ji, ať se jde vykoupat nebo jí zaběhne pro nějakou věc, kterou nepotřebuje, pokud má dojem, že se příliš blíží k ohni.

Pod podzimními vrstvami začíná Coře vlhnout tričko. Vložka mezi jejíma nohama se proměnila v těžký cucek a na čele jí vyráží studený pot a šimrá jí i na šíji. Jako by se všechny její tekuté části snažily uniknout z těla ven. Zdrhnout.

Co to provedla? Jak mohla být tak pitomá? *A Bear*? Když pomine, že šlo o volbu devítileté holčičky – protože to se on nesmí nikdy dovědět –, jak jinak by to jméno mohla vysvětlit? Jméno, které bude působit, jako by je vybrala záměrně, aby ho ponížila, aby dala najevo, že tradice jeho rodiny, uznání jeho otce, znamenají tak málo, že svou zradu ani neomezila na něco běžného. Třeba na něco jako Julian.

Napadne ji, že by mohla zopakovat Maiina slova, že by mu mohla povědět, že chlapec jménem Bear bude laskavý a něžný, ale zároveň statečný a silný. Jenže ví, že on bude těmito vlastnostem příkládat nepatrnou hodnotu. Že ho to jenom ještě víc rozzuří. *A jak* mu to vlastně poví? Jaký čas či místo by mohly zmírnit tuhle novinu? Zastihnout ho ve správné náladě, uvařit k večeři jeho oblíbené jídlo, žádná z těchto strategií nepomůže. A ta dobrá vůle, kterou jí v poslední době projevoval, když s ní během těhotenství a v prvních týdnech po porodu jednal s profesionálními ohledy, které projevuje vůči všem novopečeným matkám

ve své ordinaci... tak ta tohle nepřežije. Co ji to napadlo? Bude to muset změnit. Bude se muset na matriku vrátit a omluvit se. Určitě na to není pozdě, inkoust ještě skoro ani nezaschl. Matrikářka pochopí, že ji vykolejila ta zběsilá bouře, to, že po týdnech přerušovaného spánku zůstala vzhůru celou noc. Není to normální situace. Jenže když Maia dojde k přechodu pro chodce, ohlédne se a takhle uvolněný výraz u ní Cora vídá jen zřídka, napětí, které obvykle stahuje její rysy, na okamžik zmizelo. „Maminko –“ A tohle oslovení, kterým se na ni neobrátila už roky, dávno ho nahradilo *mami*. „Děkuju, maminko. Tohle je jedna z úplně nejlepších věcí, co se mi vůbec kdy staly.“

Když procházejí po okraji parku, Cora se podívá na hodinky. Ještě pět hodin, než se Gordon vrátí z práce, což působí zároveň jako věčnost a strašně málo času. Musí vymyslet nějaký plán. Teprve teď si vzpomněla, že by Maia měla mít večer plavání, a napadne ji, jestli bude sportovní centrum vůbec otevřené. Od doby, co se narodilo miminko, tam dceru vozí Mehri. Mohla by ji o to požádat znovu, jen ještě jeden týden, jestli tam stejně pojede? A třeba by se u nich pak mohla Maia zdržet na něco k jídlu – jejich dcery se sice moc dobře neznají, ale bydlí v sousedství a jsou stejně staré, to přece nemůže být až tak na obtíž, nebo ano? Kdyby dokázala Maiu udržet mimo domov až do sedmi, měla by půlhodinu mezi Gordonovým příchodem z ordinace a Maiiným návratem.

Když se vrátí domů, zaparkuje Cora spící nemluvně v hale, připraví Maie něco na zub a pak jde telefonovat. Bazén má zavřeno. Ale Mehri jí nabídne – Cora se ani nemusí zptat –, že místo toho pozve Maiu, aby si dala s Fern večeři. A to Coře na okamžik dodá trochu sebejistoty, jako by skutečnost, že tenhle kousek skládanky zapadl na místo tak snadno, představovala znamení, že to celé dobře dopadne. Přejde do koupelny, nahází své zvlhlé oblečení do koše na prádlo, převlékne si kalhotky a podprsenku a ze zásuvky vytáhne čisté tričko, zatímco promýšlí, co udělat s Bearem.

A navzdory své úzkosti si uvědomí, že na něj bez zaváhání pomyslela jako na Beara, jako by se tak jmenoval odjakživa. Jako by jenom čekal, až do toho jména vklouzne, a nyní pouze potřebuje, aby z toho ona udělala skutečnost – aby tu novinu sdělila Gordonovi –, a tohle vědomí ji pohání.

Přemýšlí, jak udržet Beara v bezpečí. Říká si, že by mohla prodloužit intervaly mezi kojením, takže by ho kolem šesté nakrmila do stavu bezvládné ospalosti, v níž ho může odložit do jeho košíku, aniž se probudí. Ale co potom? Přejde ke skříni, začne z jejího dna vytahovat krabice s botami a skládá je mimo dohled vedle prádelníku. Jakmile vytvoří dostatečně velký prostor, setře hranou ruky prach, pak donese košík na miminko a strčí ho do skříně, aby si ověřila, že se tam vejde. Uvědomuje si, že to, co dělá, je šílené. Miminku by přece neublížil. Ale kvůli Cořině chvilkové vzpouře představuje nyní Bearova existence osobní urážku Gordona a jeho rodiny. Skoro slyší jeho hlas. *Můj syn? Bear? Copak ses úplně zbláznila?* Ne, říká si, když přesouvá věci na místo kolem košíku, musí ho udržet v bezpečí.

Přejede prstem po úzké škvíře mezi zavřenými křídly dveří, ale nedokáže posoudit, kolik vzduchu se dovnitř dostane, a tak je zase otevře, vleze si do košíku a zaklapne se ve skříni. Dovnitř proniká čára svislého světla, a když k mezírce přiloží okno, uvidí výseč ložnice. Vstane, ponoří se do temnoty, pozoruje ten střípek vlastního života z nového úhlu. Postel, kterou sdílí s Gordonem, s květinovým přehozem, což byl svatební dar od jeho rodičů. Stejně noční stolky. Na tom jejím jenom budík. Na jeho straně lampička, zápisník, hromádka knížek. Uvědomí si, že se do toho prostoru neotisklo nic z jejího vlastního já, není tam jediná známka její fyzické přítomnosti. Vážně, nad tichem té místnosti se vznáší pouze jakýsi *pocit* jejího bytí.

Zaslechne tlumené zvuky, jak se Bear začíná v kočárku vrtět, ale než stihne otevřít dveře skříně, uslyší, jak k němu jde Maia, konejšivě na něj mluví, přemlouvá ho, ať nepláče. Cora si představuje, jak mu dcera rozepíná fusak a opatrně

z něj zvedá jeho teplé tělíčko, a když už je neslyší, usoudí, že ho odnesla do obýváku. Ještě chvílku zůstane ve skříni a připadá jí, jako by na okamžik vystoupila z vlastního života a stiskla tlačítko pauza.

•••

V šest třicet zaslechne Cora v zámku Gordonův klíč. Bojí se, že bude zvracet. Přejde do haly, manžel ji pozdraví, políbí ji na tvář a podá jí své sako. Než ho Cora pověsí, přejede prsty po teplé struktuře látky, protože chce všechno zpomalit, vnímat tyhle hmatatelné věci, vychutnat si okamžiky, kdy se může rozhodnout, na co zaměří svou mysl.

Jde za ním do kuchyně, a protože už nevydrží napětí, které s sebou nosí celý den, téměř proti své vůli vyhrkne: „Gordone, já jsem něco udělala.“

On se k ní obrátí, opře se zády o linku, nespouští z ní oči a ona ví, že se nezeptá, nepomůže jí tím, že by to z ní mámil. Uvolní si kravatu a pořád se na ni dívá. A když Cora promluví, slyší svůj hlas tak, jak ho slyší on: ubohý, slabý.

„Dneska jsem šla na matriku, jak jsi chtěl, a – a doufám, že ti to nebude vadit, ale dala jsem mu jiné jméno. Ne Gordon. Víš, doopravdy jsem mu to jméno nikdy dát nechtěla a přišlo mi – přišlo mi –“

Odmlčí se, protože on ani nemrkl, pořád jí civí do tváře. A tahle část připomíná chvíle, kdy někdo, kdo se bojí výšek, někdo, kdo stojí na vrcholku žebříku a je si jistý, že z něj spadne, pocítí nutkání skočit, aby to už měl za sebou. Musí sebrat veškeré síly, aby se mu nesvezla k nohám a nenechala ho, ať ji nakopne, aby se ani nepokusila uniknout před tou nevyhnutelností, ale podrobila se, protože vyčkávání jen oddaluje to, co dozajista přijde. Ale pak pomyslí na Beara ve skříni nahoře v ložnici a na Maiu, která večerí u Mehri v kuchyni, a napřímí se. „Pojmenovala jsem ho Bear.“

On se usměje a ona sleduje, jak se jeho postoj změnil, jak vrtí hlavou a sahá po skleničce. Pochopí, že jí nevěří. „Ne,“

řekne, „ne, opravdu jsem to udělala.“ A vytáhne z úkrytu mezi dvěma kuchařkami obálku. On se v tu chvíli otočí a s rukou stále položenou na vodním filtru si rodný list prohlédne. Dívá se na něj déle, než je třeba, až se jí roztře-se ruka, ve které před ním dokument drží, a jeho slyšitelné šustění vyplňuje odtikávající vteřiny. Gordon vzhlédne, s pohledem upřeným do jejích očí pustí džbán a ten se roztrhne na kuchyňských dlaždicích. Ona cítí, jak se jí voda vsakuje do ponožek, a uvědomí si, že si měla vzít boty.

On natáhne ruku, popadne ji za chomáč vlasů u temene hlavy a zatáhne za ně, obličej má jen kousíček od toho jejího. Na chvíličku je zmatená a napadne ji, že ji chce políbit, ale on místo toho udeří její hlavou o bok ledničky.

Ačkoli si slibovala, že to neudělá, šokem vykřikne a pak rychle zavře ústa, protože nechce probudit Beara. Nedovolí, aby do Gordonových myšlenek proniklo vědomí, že on je tu taky.

„Jsi moje žena,“ zasyčí. „Požádal jsem tě, abys pro mě udělala jednu jedinou věc“ – její hlava znovu udeří do lednice – „a tys to nezvládla. Jen jednu“ – *buch* – „jedinou“ – *buch* – „věc, sakra.“

Ona si částečně uvědomuje, že tohle je teprve začátek, že příval mozku, lebky a masa narážejících o kov bude vnímat jenom po určitý počet opakování, než přestane vnímat úplně. A tak potlačí přání neprobudit Beara a udělá něco, co ještě nikdy neudělala: zakřičí o pomoc. A ne jednou, ale křičí znovu a znovu, s vědomím, že okénko ve spíži je otevřené, že dveře nezaklaply, že je vyloučeno, aby ji v té slepé ulici někdo nezaslechl. Když jí Gordon zakryje pusou, prudce mu zatne zuby do hrany ruky, zaboří je do masa a nepoddajných chloupků. On překvapeně ucukne. Úleva je však jen krátká, protože nyní jsou kousek od sebe a ona si uvědomí, že on tu vzdálenost využije k rozběhu, že se chystá zaútočit.

Uskočí do strany a ucítí, jak stehy, kterými ji pečlivě sešila porodní asistentka, praskají. Necítí však bolest, pouze příval adrenalinu, když se za ní Gordon žene přes obývací pokoj.

Znovu ji chytí za vlasy, ale ona šhubne hlavou a vyprostí se, kůže na hlavě zabodá bílým žárem.

Skočí po ní, strhne ji na zem, a přestože nezaslechla tříštění skla ani vrznutí hlavních dveří, někdo – kdo? – je v místnosti s nimi. Je to ten muž, co bydlí o dva domy dál, který se nastěhoval teprve přede dvěma měsíci, muž, kterého občas vídá, jak se odpoledne vrací se psem z parku, když jde ona Maie naproti na půl cesty ke škole, muž, který se usmíval na její těhotné břicho a který jednou prohodil něco o tom, že *kachnám se tohle počasí určitě líbí*, když se s cákáním míjeli. Tenhle muž od ní Gordona odtahuje a jí na okamžik připadá, že tohle je svým způsobem konec, že teď přijde deeskalace. Jenže pak začne Gordon řvát: „Co sakra pohledáváte v mém domě?“ a pes toho muže mu doráží na kotníky, jeho vodítko se omotalo kolem nohou konfrenčního stolku. Muž zvedne ruce, jako by chtěl říct: *Nestojím o žádné potíže, nechci se prát*, a Gordon se mu pevně zapře dlaněmi o hrud a strčí do něj takovou silou, že Cora už jen sleduje, jak muž padá dozadu a proráží sklo dveří na terasu.

•••

Později, a nikoli nutně v tomto pořadí, policista – mladý, možná mu ještě není ani dvaadvacet – vytočí číslice Mehri na telefonního čísla, které najde napsané vedle přístroje, a domluví, že u ní Maia zůstane přes noc. Pak zajde nahoru a vytáhne Beara ze skříně a Cora bude žasnout nad tím, jak ví, že má miminko pohupovat přesně takhle a poklepávat je po zádičkách, dokud jeho pláč nepřejde jen v občasné hluboké vzdechy. Ale nenapadne ji se zeptat, protože jí z hlavy zmizela slova, cesta mezi myšlenkou a hlasem je dočasně přerušena. Bude si držet ruku na pravém uchu ve snaze utiшит zvonění uvnitř hlavy a nechápe, proč jí v ní zvoní nebo že to má něco společného s tím, co se v kuchyni před pouhými pětáctřiceti minutami odehrálo. Všimne si, jak

blikající modrá světla sklouznou ze stěny obývacího pokoje, když sanitka zaparkovaná venku odjíždí. Bude se dívat, jak starší policista poutá Gordonovi ruce za zády, a ačkoli jeho slova neslyší, vyrozumí, že je to pacient, něco v jeho chování jí napoví, že mu tahle role není příjemná, zatýkat muže, který možná vyplňoval úmrtní list jeho matky či diagnostikoval jeho ženě depresi nebo říkal: *Nedělejte si starosti, tohle všechno jsem už viděl*, zatímco mu prohmatával zvětšenou prostatu. Protože Gordon je u svých pacientů oblíbený. Je to dobrý lékař, bez ohledu na to, co si jeho otec chirurg myslí o praktické medicíně. Cora bude přikyvovat a ukazovat na opěradlo židle, když jí ten mladý policista bude balit věci a sáhne do přední kapsy její kabelky, aby se ujistil, že tam má klíče. Na chvíli odejde, aby dovnitř pustil druhou sadu záchranářů, které zaslechl v chodbě. A oni se na ni budou usmívat a jednat s ní tak něžně a laskavě, až ji napadne, že právě tohle – ze všech věcí právě tohle – jí možná zlomí. Odezírá záchranáře ze rtů, slova rozluštit nedokáže, ale cítí, že jsou vřelá, všímá si, jak se jí žena dívá do očí, místo aby oplácela úzkostné pohledy svému mladšímu kolegovi. Všichni tito lidé, spousta z nich mladých, byli vtaženi do hrůzy jejich večera, do zmatku jejich životů, které se odvíjely rok za rokem, měsíc po měsíci, týden po týdnu, den za dnem, hodinu za hodinou, aby je přivedly do tohoto okamžiku.

Julian

Později si Cora není jistá, co ji vlastně přimělo to vyslovit, uvědomuje si pouze, že to udělala a připadalo jí to správné. Teď, když nemluvně leží v kočárku – Julian, *nebeský otec*, éterický, transcendentní –, Coře připadá, že má tak pevné kořeny, jaké celá léta neměla. Jako by s nohama pevně rozkročenýma na zemi držela dva provázky od draků, kteří představují životy jejích dětí, bezpečně v dlani.

Při chůzi má náhle jistější krok, uvědomuje si, jak se jí svaly natahují a smršťují. Jako by se v ní něco uvnitř probudilo. Mimoděk zamíří ke zkratce přes park a dojde jí to, teprve když Maia zaváhá. *Ale táta říkal...* Noha v tenisce se vznáší nad zemí, jako by ji matka žádala, ať vkročí do jiného světa.

„To zvládneme,“ prohlásí Cora. „Budeme se držet hlavní cesty. Kolem ní skoro žádné vysoké stromy nerostou a bude se tam na co dívat.“ Maie se po tváři mihne překvapení, ale došlápne na zem a pak vyrazí napřed a mlčky zkoumá tu novou krajinu.

Cora nikdy nechtěla, aby Maiu cokoli omezilo ve volnosti pohybu, ale vzpomene si, jak před lety při baletu vnímala, že je celé její tělo živé, pohotové, vyladěné na hudbu, vycítí každyčkový záchvěv emoce – nervozitu, zaváhání – čistě z tlaku partnerovy ruky. A nyní zažívá stejnou zbystřenou vnímavost, uvědomuje si kinetickou energii věcí kolem sebe. Všimá si, jak kolečka kočárku nadskakují a otáčejí se, když

projíždějí přes větrem zbičovaný park. Vnímá vůni vlhkého vzduchu pronikajícího do pískovcových balvanů. Jak její zornice reagují, když říjnové slunce rozzáří bílý nátěr na kriketovém altánu. Jak jí do uší doléhají Maiiny měkké krůčky a praskání větviček, když dcera kráčí po nedlážděné cestě před ní. *Vnímej zem*, pokřikovaly na ni všechny učitelky baletu už od jejích pěti let, a samohlásky splývaly s klavírní hudbou, která se odrážela od stěn tělocvičny, komunitního centra, studia. A nyní, o všechny ty roky později, zase vnímá zem. Vnímá ji celou. Poznává její přilnavost, její podporu, a ví, že tahle zem – tahle hlína – ji podrží. Že jí nepostřehnutelně vychází vstříc a zachytí ji, když upadne, protože udělala správnou věc.

Cora je zvyklá na náhlé výbuchy, které přicházejí, když nechá někde rozsvíceno nebo si příliš pozdě uvědomí, že s nějakým prodávčem mluvila příliš přátelsky. Svůj život podřizuje snaze neškrtnout sirkou pod Gordonovým hněvem, ale stále kolem sebe rozlévá benzin, kape ho na boty, které zapoměla vyleštit, polévá jím tu jednu konkrétní košili, kterou včas nevyprala. Štve se od jednoho k druhému a stará se o všechno, z čeho by mohla vyletět jiskra, ale pořád za sebou nechává, těsně mimo dohled, něco, na co nepomyslela. Ale dneska je to jiné. To ona rozhodne, jak se to odhalí, za jakých okolností a jak to předloží. A připadá jí, jako by se zbavila strachu. Ano, on se možná – *určitě* – rozzuří, ale následky tentokrát nebudou zbytečné. Cora získá to, co si přeje: že její syn bude vyrůstat s vlastním jménem.

Když Maia zpomalí a zařadí se jí po bok, pobrukuje si, tichou zběsilou melodií plnou náhlých změn tóniny. Cora jednou rukou pustí kočárek a stiskne dceřinu dlaň v ruka-vičce. „Nemusíš se bát. Možná se bude chvilku zlobit, ale nakonec se přes to přenese.“

„Ale tys říkala, že to bylo kvůli tomu, co jsem řekla já, než jsme vešly dovnitř. Bude to všechno moje vina.“

„Ne, řekla jsem, že jsi mě inspirovala. To je rozdíl. Van Gogh mě může inspirovat k tomu, abych namalovala obraz,

ale to přece neznamená, že jestli budou moje slunečnice vypadat jako džbán plný žlutých lízátek, je to kvůli němu. Tys mi připomněla, jak je důležité, aby měl každý vlastní jméno, ale pojmenovat ho jinak bylo jen a jen moje rozhodnutí.“

„Slunečnice by nikdy nemohly vypadat jako lízátko.“

„To nemůžeš vědět, ty moje jsi nikdy neviděla. Ale poslouchej, jméno Julian jsem si vybrala už dávno, ne dneska, takže ta myšlenka se mi nejspíš honila hlavou mnohem dřív. A jen se na něj podívej,“ dodá a kývne ke kočárku, „nepřipadá ti jako Julian? Žádné jiné jméno dostat nemohl. Dokážeš si ho představit jako Gordona? Opravdu?“ Maia se zasměje tichým nervózním smíchem. Úkosem se na ni podívá, jako by si ověřovala, že je to skutečně její matka. „Ani u toho nemusíš být, až mu to budu říkat, ale teď bychom měly vymyslet, jak zařídit, aby byl dnešní večer výjimečný.“

„Co uděláš k večeři? Třeba lasagne?“ zeptá se Maia a Cora si znovu uvědomí, že udělala správnou věc, protože žádné dítě by nemělo být natolik zvyklé vyhovět rodiči, aby navrhlo jídlo, které jemu samotnému chutná nejméně.

Když byla Maia menší, Cora jednou při obědě, když jedly jenom spolu, rozřízla jednu penne. „Podívej, vypadá jako pirátský svitek,“ řekla, „když se rozvine, je úplně plochý. A plát lasagní není nic jiného.“

Ale Maia našpulila rty. „Ploché těstoviny chutnají jinak. Jsou tužší a mastnější.“

Cora sebrala z Maiina talíře jednu penne. „Možná máš pravdu,“ připustila, když do ní kousla, „nejspíš to nebude úplně totéž.“

Ale stejně, když příště měli k večeři lasagne, Cora přinesla mísu na stůl a Gordon prohlásil, že je to jeho nejoblíbenější jídlo, vyměnily si Cora s Maiou bezděky – nezáměrně – pohled a Maia se odvrátila a řekla: „Ano, dobrá omáčka,“ a z toho, jak moc je hodná, se Coře sevřelo srdce.

Zdálo se, že Maia je neustále vyladěná na spodní proudy nálady v jakékoli místnosti. Cora to poznávala z napětí

v jejím tělíčku, jako by jí někdo pod ramenní švy trička prostrčil úzké tyčky. Poznávala to z toho, jak mezi nimi téká očima, sleduje jejich komunikaci a úzkostlivě se snaží neudělat nic, co by mohlo zahrnovat náznak spojenectví. Poznávala to z toho, jak se Maia vždycky o překot žene pro papírové utěrky, aby utřela něco rozlitého, z čeho by bylo možné obvinít Coru. Z toho, jak se dívá na televizi a pod slanými tyčinkami si drží talířek, aby nenadrobila.

Jednoho dne Cora donesla Maie něco do školy – něco zapomenutého, krabičku s obědem nebo věci na tělocvik – a vrátná jí řekla: „Asi bude nejlepší, když jí to tam hodíte sama, aby to měla včas, jestli vám to nevadí.“ Cora procházela prázdnými chodbami s dveřmi, za nimiž probíhala výuka, a když došla ke správné třídě, nakoukla proskleným okýnkem dovnitř a už už se chystala dveře otevřít, ale vtom se zarazila. Protože tam byla dívka. Na chvilku ustala v práci, prohodila něco ke kamarádce na sousední židli a obě je to rozesmálo. A Cora svou dceru chvilku nepoznávala. A i když ji poznala, ty dvě Maii spolu pořád dokonale neladily. Tahle Maia se smála tak, že jí zářily i oči, a její úsměv byl nepatrně širší a uvolněnější než ty, které znala.

V tu chvíli Maia vzhlédla, jako by vycítila její pohled, a když Cora vystrčila tu zapomenutou věc k okénku, usmála se a zvedla palce. Ale Maia, kterou před chvilkou zahlédla, už byla pryč. A cestou domů Cora cítila uprostřed svého těla vydlabanou díru, když si uvědomila, že ačkoli si namlouvá, že dokáže existovat samostatně, prostě máma – vřelá, podporující, povzbudivá –, v myslí její dcery jsou ona a Gordon jeden balíček, dvě neoddelitelné části. Nesešlo na tom, jak odlišné jejich role jsou, Cora představovala stejnou zátěž – něco, co je třeba ochraňovat a strachovat se o to. Stejně jako Gordon představoval něco, co je třeba opatrně obcházet a obávat se toho.

•••

Doma Maia vystříhuje z barevného papíru hvězdičky a měsíčky a spojuje je žlutou stužkou. „Můžeme si je dát kolem talířů,“ poví Coře, která v kuchyni krájí zeleninu, zatímco Julian spí v kočárku v hale. Cora se usmívá a cítí se skoro optimisticky. Doufá, že se neplete a najde způsob, jak Gordona přesvědčit, aby to viděl stejně.

Nahlas přemítá, jestli se po té bouřce bude vůbec konat kroužek plavání. „Doufám, že ne,“ prohlásí Maia a ušklíbne se.

Cora si představí, jak si Maia v šatně natahuje oblečení na ještě mokré tělo a pak se vynoří s vlhkými vlasy do chladného večerního vzduchu. „Asi máš pravdu. Nedokážu si představit, že by bazén dneska otevřeli.“

V pozdním odpoledni uloží Cora Juliana do houpátka a postaví je doprostřed kuchyňského stolu, kde na něj může mluvit, zatímco do zapékací mísy vrství pláty těstovin a bešamelovou omáčku. Čas od času se na něj podívá a pomyslí si: *Julian*, a potom: *nebeský otec*. Ta slova jí připadají silná, jako talismany.

„Líbí se ti tvoje nové jméno, Julesi?“ zeptá se Maia.

„*Jules*,“ řekne Cora, poprvé si zkouší, jak jí to slovo v ústech chutná. „Nenapadlo mě, jak by se to dalo zkrátit. Zní to hezky. Ale dej si prosím pozor, abys mu tak neřekla, než to povím tátovi, ano?“

•••

V šest třicet uslyší v zámku Gordonův klíč a představí si, jak si v hale věší sako. *Vnímej zem*, nakáže si a její paty se posunou do první pozice. V jeho hlase slyší pochvalu, když zavolá: „Lasagne! Ucítil jsem je, hned jak jsem otevřel dveře.“ Když cestou do kuchyně projde kolem jídelního stolu, řekne: „A taky výzdoba. Dobrá práce, Maio.“ Ale potom: „Proboha, Coro, nechávat to houpadlo tady nahoře je nebezpečné.“ Opatrně je zvedne, aby neprobudil dítě. „Vždyť jsem ti vyprávěl spoustu děsivých historek z ordinace. Zkus trochu myslet.“

Cora se omluví, pak požádá Maiu, ať prostře stůl.

Maia přijde z obývacího pokoje a ze zásuvky vybere nože a vidličky. Cora koutkem oka zaznamená, že ji změna Gordonova tónu vyděsila. Jenže než stihne zakročit, přístroje se řítí na zem a Julian se lekne, roztrášenýma ručkama začne máchat kolem sebe a ze spánku se zamračí. Cora na okamžik strne. *Neplač, jenom prosím tě neplač. Juliane, nebeský otče, pevně na zemi*, říká si v duchu. A zamračení se jako zázrakem rozplyne a za pár chvil se jeho výraz opět zklidní a on se propadne zpátky do spánku.

„Nešiko,“ řekne Gordon Maie a Cora se obrátí k policičce s kuchařkami, aby vydechla tiché poděkování do míst, kde hřbety svazků od Prue Leith a Mary Berry div nevibrují pod tlakem rodného listu, který je mezi ně zasunutý. *Prosím, ať to dobře dopadne, Mary*, žádá Cora v duchu. Představí si citronový dort pokrytý nadýchanými pusinkami, všechny špičky opečené rovnoměrně, a věří, že pokud dokáže ten vnitřní obrázek udržet naprosto dokonalý, všechno bude dobré. Občas žasne nad touhle vírou, kterou vkládá v náhodné jevy – vůni vlhkého pískovce, představu povedeného nákypu –, ale co jiného má?

Cora položí dlaně Maie na ramena v naději, že tím do toho úzkostného tělíčka, pod jejíma rukama tak napjatého, vlije trochu útěchy. Možná měla raději zavolat Mehri, zeptat se, jestli se koná plavání. „S prostíráním se netrap,“ řekne jí. „Můžu to udělat já.“

Při večeři spolu mluví o ordinaci, o novém projektu, který Gordon navrhuje a v němž chce najímat pacienty s depresí jako dobrovolníky, kteří budou vyzvedávat recepty pro lidi upoutané na lůžko. Ale pak přijde ta otázka. „Byla jsi na matrice?“

„Hmm,“ zamumlá Cora. Má plnou pusku a zvedne ruku, aby naznačila, že toho chce říct víc. Dožvýchá a polkne. „O tom jsem se chtěla zmínit. Chtěla jsem uspořádat něco speciálního. Je to oslava. Vlastně oslava tebe. Ale, no, studovala jsem ta jména a uvědomila si, že Julian –“ A na chvíli

se odmlčí, protože Gordon odložil příbor. „No, uvědomila jsem si, že Julian znamená *otec*. A vím, že Gordon je vaše rodinné jméno, ale líbila se mi představa něčeho osobnějšího, co představuje poctu tobě. Jenom tobě. A tak, no, doufám, že ti to nevadí, ale nechala jsem zapsat tohle jméno.“

V místnosti se rozhostí ticho.

„Ty – tys ho pojmenovala Julian? Ne Gordon?“ zeptá se Gordon a ona pozná, že mu dělá potíže pochopit, co řekla. Chce prostor mezi nimi zaplnit slovy, ale žádná ji nenapadají, a tak přikývne. A pak přikývne znovu, jako by tu otázku položil dvakrát. „Co to –?“

Ale to už mu do řeči skočí Maia, zvesela a sebejistě, jako by to dělala pořád, jako by byla zvyklá otce přerušovat. „Kvůli tomu máš kolem talíře měsíc a hvězdičky,“ říká. „Julian znamená *nebeský otec*. Ty měsíčky jsem obkreslila kolem tvého těžitka a hvězdičky jsem namalovala tak, jak jsi mi to ukázal: jako dva trojúhelníky. Potom jsem je vygumovala, ale ty čáry jsou vzadu pořád trošku vidět. Otoč je,“ vybidne ho. A zvedne se ze židle, přejde k němu a zvedne řetízek s nebeskými tělesy. „Podívej,“ řekne a přejede prstem slabou stopu po tužce. „Líbí se ti? To jméno? To, co znamená?“

„Julian,“ řekne Gordon.

„*Otec*,“ přeloží to Maia znovu.

A Cora si uvědomí, že se její dcera naučila, co má dělat. Konejšit, uklidňovat. Že toho dosáhla pouhým pozorováním, a ačkoli do této role vklouzla poprvé, už teď ji zvládá na jedničku. Jestli to neskončí, pomyslí si Cora, bude se tenthle vzorec opakovat donekonečna a osudy každé generace budou sledovat stejnou trajektorii.

A navzdory tomu, jak nemožné jí to připadá – nepřekonatelné překážky toho, kam půjdou, jak si sežene peníze, kdo jí vůbec uvěří, jak mu zabrání, aby ji připravil o děti –, něco se v ní přepne. Dojde jí, že potřebuje plán.

„Líbí se ti?“ zeptá se Maia znovu.

Gordon se usměje a zeptá se: „Tak mi pověz, velká ségro, to byl tvůj chytrý nápad? Nebo mámin?“

„Hlavně mámin,“ prohlásí Maia a posadí se zpátky ke stolu, „ale mně se taky líbí.“

Pak se ozývá jen škrábání příborů o talíře. Julianovo jemňoučké oddechování v houpadle u jejich nohou. A pak náhle Maiino trhané pobrukování, když otec mlčí příliš dlouho. Coře jí je strašně líto. Chystá se polknout a má pocit, že se jí svírá hrdlo, a je to, jako by se topila, a tak předstírá, že jí, nabírá na vidličku miniaturní sousta, zatímco Gordon – pomalu, úhledně, s obvyklou důkladností – přežvykuje každé sousto, dokud nemá talíř prázdný, a pořád nic neříká. Místnost je jako příliš natažená houslová struna. Otázkou jen zůstává, kdy praskne.

„Běž nahoru a napuť si vanu,“ nakáže Gordon nakonec Maie. Cora si všimne, jak dcera zamžiká, nedokáže se na ně podívat. Sleduje, jak Maia rovná na talíři příbor, odsune se od stolu a vyjde z pokoje. Cora by chtěla ta její drobná napjatá ramínka obejmout.

Gordon se zvedne, a přestože se po něm Cora neohlédne, vycítí ho za svou židli. Ucítí, jak se jí o týl hlavy zlehka opřela jeho dlaň. Čeká. Teprve když zaslechnou, jak nahore zaškrundalo v potrubí, když se vana začne napouštět, zatlačí jí Gordon obličej do nesněžených lasagní, až nosem tvrdě narazí o talíř, omáčka jí pokrývá řasy, uvolněné vlasy se lepí ke tvářím.

Gordon promluví tiše, ale zřetelně. „Jméno, které se dědí po generace, a ty sis vážně myslela, že mi to nebude vadit?“ Zasměje se, a je to jeho večírkový smích, smích pro přátele. Potom jí za vlasy odtáhne obličej z talíře. Ona ovládne své ruce, které se bezděčně zvedly, aby si setřela jídlo z obličeje, a místo toho si je položí do klína. Hlavu drží zpřímá. Zamrká. „Tohle nenechám jen tak být,“ řekne Gordon. „Rozumíš?“

Přikývne, nepatrně nakloní hlavu a v duchu si říká, že tohle je naposledy. Že už nikdy nebude sedět a z tváří jí nebude odkapávat večere, kterou uvařila. Že se už nikdy nebude dívat, jak se její dcera pokouší obměkčit tohoto muže. Že nezmění jméno jejich syna. Všechno se změnilo – všechno.

Sedí, záda má rovná, vytahuje krk, nohy pevně zapřené o koberec. Vnímá zem a ta jí pořád, dokonce i teď, drží.

„Teď si sněž večeri,“ nakáže Gordon, šklubne jí za vlasy a pustí ji.

Dívá se, jak odchází z místnosti a stoupá po schodech. A když už neslyší nic kromě zvuků domu, cvakání boileru a tichého sykotu radiátoru, sáhne pro ubrousek a různým, rozhodným pohybem si setře omáčku z kůže. Podívá se dolů a uvidí, jak se na ni upírají Julianovy oči – vykulené, modré, průzračné. Jako by to celé viděl a světe div se, nevyděsilo ho to. Jako by v ni místo toho věřil. Julian, *nebeský otec*, pomyslí si a ví, že přesáhne toho, který je teď nahoře.

Gordon

Když se vracejí z matriky, je to, jako by se na ně snesl mrak. Cora se zadívá na nemluvně a připadá jí, že něco rozbila. Ani ne před hodinou, když šli opačným směrem, se zdálo, že je jeho tělíčko plné naděje a možností. Ale teď už je to zkažené. Tam, kde předtím viděla jen broskvové chmýří na tvářičkách a křehká víčka s modrými žilkami, nyní vidí bradu s rudými skvrnami a rty sevřené v papežském odsudku. Mohla se Gordonovým pokynům vzepřít, mohla říct matrikářce jiné jméno. Julian. Nebo třeba i Bear. Ale neudělala to. A ačkoli se ve skutečnosti zlobí na sebe – na svého manžela –, je jaksi snazší nechat tu zášť dopadnout na novorozeně v kočárku.

Maia běžela napřed, aby se prošla po zídce u kostela, zvedla se do relevé, levou nohu nataženou, ruce rozpažené kvůli rovnováze, neforemné podzimní vrstvy zastírají jakoukoli ladnost jejich pohybů. Cora je ráda, že nemusí mluvit. Když přijdou domů, je jí zima a je unavená. Nechá dítě spát v kočárku v hale a ještě v kabátě si zaleze do postele. Netuší, kolik času uběhlo, ale probere se, když na ni Maia zpod schodů volá, že miminko je vzhůru, ona však zůstane ještě minutu sedět na krajíčku postele, poslouchá jeho pláč, snaží se sebrat sílu, aby vstala, a přiměje se k pohybu, teprve když ji Maia zavolá znovu.

Dole vyprostí dítě z fusaku, klesne na pohovku, vyhrne si mikinu a... zarazí se. Hnusí se jí to. Jako by nic nemohlo

být nepříroznější. Dítě ji frustrovaně bouchá hlavičkou do hrudi, dokud si k potravě nenajde vlastní cestu, a ona otočí hlavu, a zatímco se syn krmí, dívá se do zdi.

•••

O pár dní později, když si Cora a Gordon čistí před spaním zuby, se Cora sehne, vyplivne zubní pastu a pak řekne: „Napadlo mě, jestli bych nemohla dostat peníze na koje-necké mléko.“

Když manžel neodpoví, zvedne hlavu a jejich oči se v zrcadle setkají. On dál pohybuje kartáčkem v pečlivých kruzích, pěkně jeden zub po druhém. Nikdy nepotkala nikoho, kdo by si zuby čistil takhle svědomitě, dásně zachovalé v dokonalých obloucích. Odvrátí se, protože nechce vzbudit dojem, že ji tahle pauza ochromila, otevře svou stranu koupelnové skříňky a předstírá, že si ještě nevyčistila obličej. Vymáčkne na kosmetický tampon kapku hebce růžového pleťového mléka.

On si vypláchne ústa, vyplivne vodu, a ještě jednou, a teprve potom řekne: „Proč?“ Slovo – otázka –, která jako by vysála z místnosti vzduch.

„Vlastně nevím. Jenom mi to tentokrát nejde tak dobře,“ zamumlá a snaží se, aby to znělo nenuceně.

„Nejde ti to?“ Opakuje její slova, jako by byla nesrozumitelná.

Možná kdyby řekla: *S Maiou mi to přišlo přirozené, ale tentokrát to působí jinak. Slyšels někdy od svých pacientek něco takového?* Možná by jí pak naslouchal tím svým trpělivým doktorským způsobem, probral to s ní a sám by přišel s myšlenkou umělé výživy. Jenže to neudělala.

„Takže to chceš prostě vzdát?“ V zrcadle se na ni upřeně dívá. „Copak nevíš, jak je tohle období důležité? Výživa a protilátky? Nejde jen o tenhle týden nebo měsíc. Jde o zbytek jeho života – představuje to ochranu před kardiovaskulárními nemocemi, cukrovkou, před vším. Ale ty chceš místo

toho dávat našemu synovi nějaké uměle vyrobené svinstvo z krabice? Copak po tobě chci něco jiného, než abys byla matkou našim dětem? Ale na tebe je to moc?“ řekne. Sebere jí vatový tampon z ruky a nacpe jí ho do pootevřených úst. „Tak to ani náhodou, Coro. Koukej s tím sakra pokračovat.“

Vyjde z místnosti a ona tam ještě chvilku ochromeně stojí.

Cora si vytáhne tampon z pusy, zahákne prst za vnitřní stranu tváře a snaží se nedávit, když si z jazyka a z patra stírá pavučinku uvolněných vláken. Pak se skloní, vyhodí promáčený tampon do koše a dává při tom pozor, aby kovové víko nenarazilo do stěny.

•••

Když se před víc než deseti lety seznámili, Coru nejdřív ze všeho okouzila jeho laskavost. Zatímco si v kavárně na Strandu ukládala peněženku zpátky do zapínací kapsičky v kabelce, upustila sáček se sendvičem, a jelikož zapomněla, že má na kotníku místo boty ortézu, málem ztratila rovnováhu, když se pro něj shýbala. „Počkejte, já vám to podám,“ řekl, sebral její oběd a pak jí šel otevřít dveře a odmítal při tom její omluvy. „Co máte za zranění?“ zeptal se, když vyšli ven, a kývl k té neohrabané bílé ortéze.

„Jenom mi z nohy vyndávali takovou kůstku. Není to tak dramatické, jak to vypadá.“

„Kterou?“

„Sezamskou?“ odpověděla a znělo to spíš jako otázka než jako prohlášení, protože o existenci té kosti vědělo podle všeho jen málo lidí.

„Holenní, nebo lýtkovou?“

„Obě. Vy jste chirurg?“

„Všeobecný lékař. Odstraňování obou je neobvyklé,“ opáčil a přejel ji pohledem, než dospěl k závěru: „Vy jste tanečnice.“

„Možná ano, možná ne. Záleží na tom, jak dopadne léčba.“

„Poslyšte, chtěl jsem si zajít do Embankment Gardens, když je dneska tak hezky. Nechcete jít taky?“

A protože to vypadalo na první jarní den a protože byl doktor a působil laskavě a důvěryhodně a protože pořád držel sáček s jejím obědem a ona neměla nic jiného na práci, souhlasila.

V parku si sedli na jeho sako, rozložené na mírně zvlhlé trávě. „Vy nemáte nic k jídlu,“ řekla, když jí došlo, že z kavárny odešel s prázdnýma rukama.

„To nevádí, jdu rovnou z konference, měli tam docela dobré sušenky.“

Podal jí sendvič a ona se při jídle přistihla, že mu vypráví o tom mučivém čekání. O tom, že ví, že jí odstranění těch drobných kůstek možná zničilo smysl pro rovnováhu a připravilo ji o schopnost bezpečně doskočit, a jak ji trápí, že bez sezamové kůstky se jí může rychle zdeformovat palec. Naslouchal s profesionálním zájmem, kladl promyšlené, přesné otázky ohledně míry bolesti a průběhu zotavování. A když odškrtal všechny tělesné projevy, přešel k tomu, jak to na ni působí jako na člověka.

Pověděla mu, že jí to připadá jako pomalý bolestný konec vášnivého milostného poměru. Poměru, kvůli kterému ještě velmi mladá odešla od své rodiny v Irsku, a nyní ji ta velká láska opouští.

„Na tuhle jedinou věc jsem se soustředila tak dlouho, že už ani nevím, kdo bez ní jsem. Ale teď chápu, že i kdyby to neskončilo zrovna tímhle, něčím to rozhodně skončí. Mám možná ještě šest měsíců, rok, než mi vypoví službu nějaká jiná část těla. A to je,“ oběma rukama zagestikuluje ve vzduchu, „všechno.“

Podrobnosti toho dne se jí vybavují snadno. Jak si stáhli ponožky a zimně bílé nohy zabořili do trávy: ty jeho byly zdobené tmavými chloupky, nehty dokonale zastřížené, její chodidlo mozolnaté a zhmožděné, místy pořád zarudlé, i po několika měsících bez tance. *Pracující nohy*, řekl laskavě, když se omluvila za tu, která byla vidět. Sehnul se, aby jí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Jména**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.